

Na samem.

Prav neprisiljeno, ko sva samá
v samotni izbi ali tihem kraju,
nenadno najdejo se ustne naju,
vzžari ti lice kakor mak poljá.

In kot bi plaha senca mirno šla.
Nikjer besede o ljubezni rajú,
še ogneva se ji kot deca zmaju,
še smejeva se ji: hihi, haha!

Le znanec s sivo in preklano brado,
ki nepotreben pride vasovat,
nekoč je mislil, da ne moti rad.

Le tvojo roko nežno vso in mlado
vzdrhteti v svoji čutil sem enkrat
in hipni tvoj pogled — kot ogenj zlat.

Milan Pugelj.

Ti tvoji zlati lasi —

Ti tvoji zlati lasi
so moje duše spev,
so mojih pesmi krasi,
so mojih zor odsev.

V polnoč srcá žarijo
na bajno tiho pot
in do neba gorijo
povsod plamteč, povsod.

In roma moja duša
v njih jutra solnčni žar,
šum mirtnih gajev sluša,
zre bajk skrivnostni čar.

In roma v divne sanje:
poljubi, žamet, smeh,
razkošno trepetanje,
miljon željá v očeh —

Ti tvoji zlati lasi
so leten, solnčen dan,
so kres, ki pólnoč krasi,
da gasne zvezdna plan.

O mladi zlati časi!
Pij duša ognja, pij! —
Ti tvoji zlati lasi
so kot ognjeni sni . . .

Vojeslav Molè.